

deltaget i det Arbejde, vil jeg gerne oplyse lidt om, hvad vi har foretaget os. Det begyndte med et Møde her oppe i Folketingets Formands Værelse sidste Sommer. Til Stede var Ministeren for offentlige Arbejder, en 15—16 Folketingsmænd, væsentlig fra de interesserede Egne, endvidere en Repræsentation for det private Konsortium, som den Gang havde indgivet Andragende om Koncession paa Anlægget, samt forskellige Ingeniører. Projektet blev forelagt for os af Ingeniør Thomsen, Direktør Angelo og Overretssagfører Damm, og deres Hensigt var vel sagtens at interessere os for, at de kunde faa Koncessionen. I den Diskussion, som udsandt sig, deltog det ærede Medlem fra Randers, som udtalte sig omtrent paa samme Maade, som han udtalte sig her i Gaar. Det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen) og jeg gav vor Tilslutning til Projektet, men den røde Traad i de Udtalelser, der faldt fra Folketingsmændenes Side, var dog den, at selv om man syntes om Projektet, var der noget ved dets Gennemførelse, man ikke syntes om, og jeg tror, det lykkedes mig at løse den bundne Tanke hos alle de tilstedeværende Folketingsmænd, da jeg sagde, at jeg fandt, Projektet ikke burde overlades til et privat Konsortium, men at det skulde være de omliggende Kommuner selv, som gennemførte det og tog de Fordele, det bød.

Hvis det ærede Medlem fra Randers nu havde sat Pris paa at kende Projektet og haft Interesse i at faa det gennemført, kunde han have gjort, ligesom jeg gjorde. Jeg rejste hjem til min Kommune og søgte at interessere en Kreds af Mænd for Projektet og for, at det kunde blive Kommunerne, som gennemførte det. Vi forhandlede med Folk baade fra By og fra Land, tilkaldte Ingeniører, som gennemgik Projektet for os, og vi naaede til sidst til den Overbevisning, at Projektet var godt og vilde være rentabelt. Derefter forhandlede vi om, hvorledes vi paa den mest praktiske Maade skulde gribe Sagen an, hvis den skulde lægges i Kommunerens Haand. Vi havde først under Overvejelse at indbyde samtlige Kommunalraad i Oplandet til et Møde, men vi blev hurtigt klare over, at det gjaldt om at indsnævre Kredsen, for skulde Projektet først behandles af samtlige Kommunalraad, vilde det vare alt for længe, inden Sagen kom frem i Rigsdagen; det var bedre at tage Forhandlingen i Kommunalraadene, efter at et Lovforslag var vedtaget. Efter Forhandling med den højtærede Minister for

offentlige Arbejder blev vi til sidst staaende ved den Form, som er valgt her i Lovforslaget, nemlig at lade Aarhus Byraad — da Aarhus er den største By — og Viborg Amsraad — fordi det er den Amtskommune, hvori Værket vil komme til at ligge — søge en Koncession, men saaledes at samtlige andre Amts- og Bykommuner i Oplandet kan komme med, hvis de har Lyst. Saaledes er altsaa Sagen kommet frem, og jeg kan ikke se, at den kunde fremføres paa en mere loyal og mere demokratisk Maade. Det er jo nemlig ikke saaledes, at Forslaget kommer bag paa Folk, thi de Kommuner, som har Lyst til at komme med, vil selvfølgelig faa Forslaget ud til Drøftelse, hvornaar de ønsker, og naar Lovforslaget er vedtaget, vil man selvfølgelig spørge dem alle sammen; der vil blive god Tid for dem til at tage Stilling til det. I øvrigt kan jeg ikke indse, at det er saa vanskeligt at tage Stilling til det, det lykkedes i hvert Fald Viborg Amsraad i Løbet af meget kort Tid at tage Stilling til det. Den Bebrejdelse, det ærede Medlem fra Randers har rettet mod os, som har søgt at faa Sagen bragt ind i det Leje, hvor den nu ligger, vil jeg altsaa tilbagevise, og jeg antager, at hvis han havde haft Interesse i at være med fra første Færd, kunde han have handlet ganske som vi, der har haft Interesse i at faa Sagen fremmet.

Det ærede Medlem fra Randers sagde endvidere: „Det vilde have været af Værdi at kende alle de interesseredes Mening om Forslaget, om de anser Løsningen for værdifuld nok til at tage den dermed forbundne Risiko“. Overfor denne Udtalelse vil jeg gerne sige, at de Kommuner, som slutter sig til Sagen, ikke løber nogen som helst Risiko. Det eneste, man paatager sig ved at søge en Koncession, er efter mit Skøn en moralsk Forpligtelse til at gennemføre Projektet; Risiko paatager Kommunerne sig først den Dag, da de har dannet et Selskab til Udnyttelse af Projektet og skal til at skaffe Pengene. Det er først, naar de binder sig økonomisk, at de løber en Risiko.

Overfor det ærede Medlems mange Betænkeligheder ved Forslaget og hans gentagne Udtalelser om, at han henholder sig til praktiske Teknikere, tror jeg, det vil være af Værdi for os, som ikke er sagkyndige paa dette Omraade, at faa at vide, hvem disse praktiske Teknikere er, hvis Udtalelser han henholder sig til. Vi andre, som følger Projektet fuldt og helt og